

Володимир
Тимчук

Донецький

а е р о п о т р

Дороги і втри
вже стеляться на Схід...
Лесля Полтава (2002)

– Сину, бережи і замісти!
Світлана Рівченко (1998)

– Нін маю не з усма
зоррами стаю у твоє очен
Гор Качуровська

І руки мислярів в страшний
зауачт пней
Повом спускають на
Мені
Юлія Дарган (2002)

І бмаше мовить кожн
Мить
Нж можв вимовити
ГЛУГОЛОМ
Олексія Славен-савін (15-82)

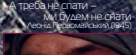
Душа у тебе
Мне бути кришею
Ана Костенко (2002)

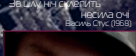
Нескоренеть – грант
просвядо их часнат
Петро Давид

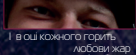
А треба не стати –
Мі дудми не одити
Лесля Полтава (2002)

Зв'язані не мреть
Несила очі
Василь Стус (1962)

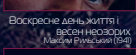
І в оці кожнотого горить
Лесля Полтава
Іван Франко

Воскресне днє життя і
всен неозорих
Миколай Рівченко (1998)

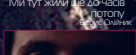
Ми тут жили ще до часів
потопу
Гор Качуровська

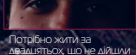
Потрібно жити за
дівчатсьох, що ме дйшли
Григорій Чубай

Аммазам слави
не встигати
Гор Качуровська (2002)

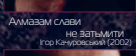
Несті мені торого світо
всі
Іван Савченко

Несті мені торого світо
всі
Іван Савченко

Несті мені торого світо
всі
Іван Савченко

Несті мені торого світо
всі
Іван Савченко

Несті мені торого світо
всі
Іван Савченко

Львів
2014

**Володимир
Тимчук**

Донецький аеропорт

**Львів
ЗУКЦ
2014**

УДК 821.161.1
ББК 84 (4УКР)
Т 41

Тимчук В.Ю.
Т 41 Донецький аеропорт/
В.Ю. Тимчук. — Львів : ЗУКЦ,
2014. — 40 с.
ISBN 978-617-655-112-6

*Донецький аеропорт... смуга землі...одна
смуга, що назавжди увійде в історію як місце-
легенда, яку ціною життя обороняли легендарні
«кіборги», втім, у пам'яті та серцях КРАЇНИ
вони назавжди залишаться звичайними не
зневіреними громадянами — захисниками своєї
БАТЬКІВЩИНИ.*

Фінансову підтримку виданню надали
військовослужбовці в/ч А2042,
а також добродії Євген Вахняк,
Володимир Звонар, Василь Павлюк,
Василь Савуляк, Оксана Собко, Марія Фернеза,
персонал кав'ярні «Штука»
та кілька осіб, що побажали залишитися неназваними.

УДК 821.161.1
ББК 84 (4УКР)

ISBN 978-617-655-112-6

© Тимчук В.Ю., 2014
© Гера В.Я., післяслово
© Солтівська С.А., ілюстрації
© ЗУКЦ, 2014

*Тим, хто вірним присязі й
наказу лишився.
Слава героям!*

II

крізь віко прицілу
(спасибі Олі волонтеру)
добре розглядати риси тих,
кого невдовзі відправиш на...
(хотілося сказати «небо», але на небі –
комбат, «Ярий» і «Дідо»,
а ще – дві донеччанки,
замордованими підкинуті на початок
злітно-посадкової –
не донесли дівчата борщу)...
той світ чужий для нас
і близький для тих,
хто облудно про мир оглашає,
хто цинічно права здійсмає,
хто на брата ніж в рукаві все тримав
і чекав, чекав, дочекався й забрав:
власне слово присяги,
добру волю до ладу,
і омріяну в явну
перевтілив засаду.
ось такої.
невже в світі тому є місце
для душонок-тушонок,
запаяних чимось захистосхожим
із гумконвою,
знаменієм батюшки сплавлених в той
світ-упокой,
споряджених двома напівнабитими
магазинами на «м'ясо»
й на нього ж двома повноцінними
дозами –
у збільшенні мого прицілу
вже не дивує відсутність
слідів
капілярів
на лицях – мають ж бо очі,
губи та ніс – тушонок,

лише очі відкриті так широко,
наче з ярусів терміналів уже на правду
височать

укрокіборги...

ціль подібну тримати в прицілі
задовго – це розкіш –
не варті уваги,

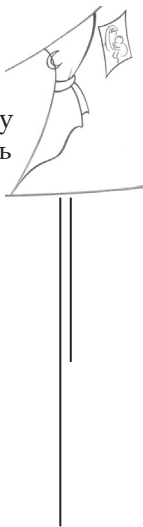
ні часу,

ні кулі

(поки що) –

приманка – спостерігай,

десь причаїлася сила...

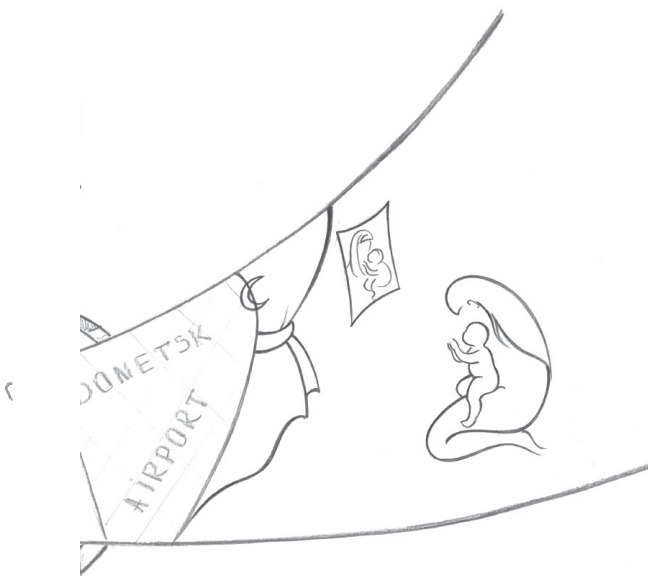

III

- Бережи себе, коханий, -
Кожен вечір, кожен ранок
Молимо святих і Бога:
Хай для тебе сонце встане!
Син у снах зустріне гордо
Із ротацій батька в шані,
Доня долю визначає -
Прагне зцілювати рани.
Так, без тебе тут самотньо -
Знов чекаю до світання...
Діти, справи, туга, віра...
- Бережи себе, коханий.

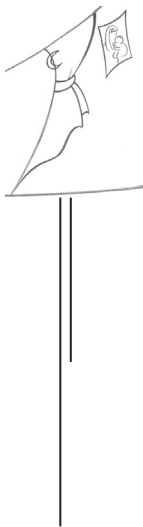

IV

Як засвистіло все і загриміли злами,
Та первовіку вітер бив і б'є в набат –
На бій з одважними, незламними
полками
Зі сходу орди йдуть, за рядом ряд...
ще ряд.
...Відлуння битв – в серцях, здобута
воля – в храмі:
Міцній – шляху ж нема століттями
назад –
Хоч в силі темряви – ненависті
стіна,
Не засором! Гримить освячена
війна.

V

Стріли вмить перетворилися в снаряди,
Праці міни вивергають раз по раз,
Наші не потрапили в засаду –
Ось – колона. Тут – причеми. Є наказ.
Інформстрічка в тридцять сьоме
передала:
«Ополченням взято вже аеропорт»...
– Це синками, що давали вчора драла
Й полишивши зброю, тиснулись на
борт?
– Надаємо «лажан'юз» по наглій пиці?!
України прапор хай замайорить!
Тут на чатах – хлопці не безликі -
Знають тут, чиїх батьків сини.

VI/1

- Да в ППД¹ войска у нас.
- Нет, «груза двести» – нет! Откуда?
- Ми гумканвой пашльом в Давнбас:
- На той Україні – век худа.

- Магучій Кремль в Великій час
Па просьбе демократних мас
Прагоніт хунту.

- Правосекі

Утюжат «градом» мір в Данецке.

- Пастроім вместе руССкій мір...
- Как жаль, славян врагі стравілі
І нежнасть братскую убілі...
- Там – два раба і с кров'ю пір.

...А глас вопіт в пустині звонко...
Нет сина, нет і пахаронкі.

---

¹Пункт постоянной дислокации (рос.).

- А вже стріляли?

- Так, давненько.

«Майор» «Поддубнов» враз
приклався до ПС «Утьос»¹

Роздати-розписатися спаскудженням
автографом -

І дійсно ролі грають у

хлестаковському житті

За крок, півкрок, чвертькрок до Птоломеї.

- За «press-легенду»!

За безневинні тепло-підлі очі

Та за сафарі «штука за десяток штук» -

«К наградє!»

...Поки крапля камінь сточить

«за ... в Україні» - фанфари
премій ФСБ.

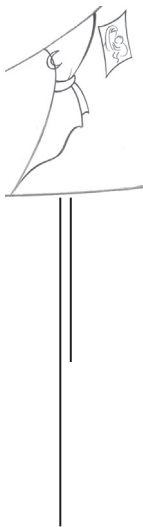
¹ Пулемет станковий «Утес» (рос.), за яким вбивчу вогневу фотосесію виконав колись популярний в Україні російський актор.

VII

Постріл межує з вічністю
бриз у степах розжарює прелюдію
азарту мисливця
на тропу безжальності вийшов звір
людино ховайся
людино готуйся
пульс вистрибує з пальців
тиша заводить танці
в очах і серцях мерехтить
жах!
з прикладом зчепись
крізь цілик вдивись
пульс уривається з-поміж фаланг
кривавого пальця
бах!
і вічність помчала до цілі що вийшла
на лови в житах
і бриз холодить розпалену бутність
мисливця
і колос гойдається в такт
схиляння прощання
фермати у житі життя
на полі солдат бій в нього останній
на полі солдат що патрон досила

IX

Внаслідок прямого влучення в блок «Аш» старого терміналу загинуло двоє побратимів – «Фонтанка» і «Доцент».

«Фонтанка» понад усе любив своє рідне місто, перлину поблизу моря – Одесу.

Природжений солдат із офіцерської династії – прадід ще з Котовським Петлюру бив, а зараз – «Фонтанка» не знав сміятися йому чи плакати, – в гробу достеменно перевертається, бо його правнук засинає і прокидається, відчуваючи лікоть «Фіделя» з «Правого сектора» та вітається як справжній бандера «Героям слава!». Дід брав Будапешт у п'ятдесят шостому і на чім світ стоїть у час, коли бузок п'янив, поносив правосеків за спалених людей в «доме профсаюзов» – у скількох затишшях між боями доводилося, на початках з «піною у рота» – ой як хочеться часом викричатися і на своїх, а пізніше уже з розсудливим спокоєм, добираючи для свого розуму логічні аргументи супротивника-побратима, відшукувати всі грані подій другого травня. Батько, його «Фонтанка» пам'ятав лише за розповідями матері, загинув заради «інтернаціонального долга» десь у Кандагарі – так гласила затерта і зрошена слізьми похоронка, що випередила на кілька літ витяги з наказів спочатку про нагородження старшого лейтенанта В. орденом «Красной зvezди», а ще за кілька літ, якраз в останній рік «нерушимого», – про присвоєння командирю десантно-штурмової групи військової частини... військового звання «капітана» (посмертно).

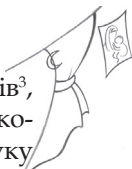
«Фонтанка» ж капітаном став уже при житті – після випуску із найпрестижнішого факультету Одеського інституту сухопутних військ, який дійсно готує «крутих мужиків», потрапив до розвідроти 93-ї¹ та загорівся ліпити зі свого взводу «загін смільчаків», який узяв собі кредо «Неможливого немає!». При цьому, доля уже компенсувала затримку батькової нагороди – за цей аеропорт в акурат до Дня незалежності наспів президентський указ про дострокове звання для тепер уже командира розвідроти, яка під орудою старшого лейтенанта В.-молодшого таки стала під час «Артерії»² найкращим розвідувальним підрозділом у Сухопутних військах. Якось «Фонтанка» згадував обставини того свого відзначення – полковник, колишній комбриг 93-ї, який реально знав стан справ у частині, тиснучи з приємністю руку, вільну від іменного годинника Командувача, не зміг не спитати: «Як вдалося?». На це почув народжене у безсонні ночі роздумів щодо наступного і щораз нового щабля бойової підготовки: «Завжди вибирай найважчий шлях – на ньому ти не зустрінеш конкурентів!».

«Доцент» військової династії не мав і сам в армії опинився випадково, як і більшість під час першої мобілізації. Зараз навіть смішно, коли він, у когорті таких же добровольців, штурмував у райвійськкоматі ошалілих від здивуван-

---

¹ В Збройних Силах України залишилася радянська нумерація військових частин, наприклад 93 окрема механізована бригада або 128 окрема гірсько-піхотна механізована бригада. Ця ж нумерація збереглася і в Збройних силах Російської Федерації — нижче згадується 45 окремих гвардійський полк спеціального призначення.

² Одне із наймасштабніших військових навчань Збройних Сил України останнього десятиліття.

ня, бо звиклих до «відкупних», мобістів³, але яким терміново потрібно було виконувати гарячі розпорядження з пошуку мобресурсу по занедбаних картотеках – війни ж то не буде! Але найсмішніше, що «Доцент» і «строчку» навіть не служив – випустившись із універу одразу пішов до сільської школи навчати дітей географії, тож повістку йому виписувала якась допотопна тьотя з його ж таки слів та й ще на коліні. А потім, вивантаживши їх перед баракком, який дивом залишився ще цілим напевно від часів Другої світової та мав зараз служити місцем для нічлігів поміж цілоденними тренажами, склепаними нашвидкоруч із цілої мозаїки тактичної підготовки, вишикували (які там восівки⁴ ?) і стали допитувати: хто має стрибки з парашутом? а хто стріляв із СВД⁵, гранатомета чи ПЗРК? а тепер хто є водієм? Саме до останніх класифікував себе Юрій Приход і невдовзі одягнув тільняшку яко водій беердеемки. Помісивши глини та піски полігону на відновленому волонтерами з суднобудівного «гробу», якому вже провіщали безтурботний металобрухт, рядовий Приход почав своє практичне ознайомлення з об'єктами географії Дніпропетровської, Донецької та Луганської областей.

Всяке було на цьому короткому

³ Працівник, відповідальний за мобілізаційну роботу (жаргонне).

⁴ ВОС — військова облікова спеціальність, яку набув військовозобов'язаний у навчальному центрі, на військовій кафедрі вишу чи у військовому навчальному закладі. ВОС мала б визначати конкретну посаду для мобілізованої особи.

⁵ Тут і далі скорочення видів озброєння: СВД — снайперская винтовка Драгунова (рос.), ПЗРК — переносний зенітний ракетний комплекс, засіб ураження повітряних об'єктів, БРДМ — бойова розвідувальна десантна машина, ПКМ — пулемет Калашникова модернізований (рос.). БМП — бойова машина піхоти.

проміжку часу довжиною в ціле життя! І «Окупанти – геть!» від одноманітно сірих людей із такими ж безбарвними очима, які кидалися на проїжджі частини за кілька кілометрів від залишеної по собі стели із «Вас радо вітає Донецька область», і збаламучені шепоти-крики товаришів «шо ми тут робимо?» та «проти своїх я не піду», і перший нічний обстріл із стрілокотні⁶, коли чи не всі розгубилися та трохи не почавили один одного до часу, поки комбат сам не завалив десь по місяцю із ПКМа, що «стрілкачів» спонукало до відступу, а особовий склад – до «йобйого м...ть», і перший «двохсотий» і «трьохсотий» без ніг, що наваралися на розтяжку в посадці, і лише після цього – кураж в серці та вітер у вухах, адже хто би міг подумати, що із цієї такої рідної БРДМ можна витиснути аж цілу сотню.

А ще були печія від шестиденного пайкування лише дружніми, але до чортиків несмачними «мілзами»⁷, та «пальчики-оближеш борщ» із концентрату, звареного невідомою милою берегинею з Вінниці, латаний-перелатаний камок, який чомусь став тріщати по швах, коли слід було заскакувати на місце водія швидше аніж Усейн Болт завершить дистанцію, і суперові черевики на тактичній підосві, що не ковзає, – подарунок із наліпкою «Крила Фенікса», трофейна інструкція від ополченця з посвідками належності до Казацкава войска Данскова та Главнаво разведивательнаво управління, що з благословення командира стала ходити по руках та гла-

⁶ Стрілецька зброя (жаргонне).

⁷ RME, одноразовий раціон харчування в Збройних силах США, об'єкт гуманітарної допомоги з боку американського уряду в травні 2014 р.

сила: «5. *Підготуйте списки воєннослужащих української армії, учасників майдана, активистів громадянських формувань, а також лідерів національно-меншинських організацій для дальнішої передачі працівникам ФСБ при миротворчеської армії*». ... І лист від Устимчика з Дрогобича з вічним: «Дорогий солдате! Я тобою пишаюся, бо ти захищаєш Батьківщину. В мене немає тата і мамі дуже важко, самій. Але я їй допомагаю після того як зроблю уроки. Я тобі обіцяю, що я буду вчитися на відміно, аби так само захищати Батьківщину, коли виросту. А якщо війни вже не буде, і мама молиться аби її не було, я буду працювати, щоб всі мали маму і тата, свій дім і свою собаку. Я дуже хочу була собака, але мама не дозволяє, каже що у нас немає свого дому. Приїзжай, я тебе познайомлю із моєю мамою, вона сама краща у світі. Устим. 8,5 років»⁸.

А «Доцентом» Приход став одного із довгих вечорів, коли після чергової відбитої атаки чи то хероїв із «Кальміусу», чи спеців із 45-го псковського так хочеться поговорити по-житейському.

– А воюємо ми на Донецькому кряжі... Та не кражі, – по народному, на плоскогір'ї, не як в Криму, зі стрімкими схилами в бік ПБК, а на горбистих височинах... Може в Кримських горах і цікавіше воювати – там і яйли, аналог карпатських полонин, і печери, он, Солдатська – глибиною в п'ятсот метрів, і карколомні карстові утворення, і клімат на всі смаки чи, радше, несмаки водночас, але ми, поки що на Донбасі... Висоти десь двісті метрів, десь триста. Могила Мечетна,

⁸ Помилки в листі збережені.

така собі міні-гірка, сягає понад 360 метрів, забув точно скільки, там ще могильник курганний розкопаний, є якісь речі, називаються артефакти, віднесені до третього здається тисячоліття... Ось тобі і Дикий степ... Саме кам'яне вугілля, те саме, що москаль зараз вивозить в Росію, і формує цей кряж... Та ні, кряж так просто не вивезеш, це площа із протяжністю в кількасот кілометрів і до річчї аж до Ростовської області... Ну, так, то теж колись були наші землі. Ну і колись знову будуть... А порожнини, з яких сіль вибрали, під тиском порід згори завалюються... Дуже тут суховійні явища спостерігаються – з Азії влітку задушливі вітри дмуть, а взимку – холодні...

– Вічно з Азії все нечисте несе.

– Та не від риби ці підараси свій батальйон назвали, річка така є – Кальміус, через нас же Донецьк тече. І довга, за 200 км. Аж чотири водосховища є... Та ні, не тільки на Дніпрі, є і на Дністрі та інших річках. Узагалі гідроелектроенергія складає чи не половину всієї енергетичної потужності нашої держави...⁹ Ширина? Та я думаю, що біля гирла, там де в Азовське море впадає, у звитяжному Маріуполі, всі сімдесят метрів буде, а на горі – кілька метрів – перестрибнеш з розгону... Ми поб'ємо тут цю орду, як реванш за битву над Калкою з монголо-татарами...

– Слухай, а в Антарктиді ж холодно, як там пінгвіни сплять?

– Я – географ, не біолог, звідки знаю?

– А-а, та я думав, що ти доцент.

Потрапив до «кіборгів» тоді ще не

⁹ Порівняй із новиною: "Україні потрібно домовлятися із РФ про купівлю електроенергії, інакше доведеться від'єднувати від мережі АР Крим і Донбас" (18.11.2014, новини компанії «Укрінтеренерго»).

«Доцент» після чергового вдалого конвою – як заправний шумахер він лавірував між воронками та підбитою технікою на граничних відносно ворожих позицій швидкостях – боєприпаси, вода, хавчик і сотні дрібниць із усієї України та не тільки доставив. Ще з десятків днів Донецька фортеця височітиме грізною та неприступною. Проте від'їхати не судилося – під час розвантаження в БМП надійшов «подаруночок» від росіян, вочевидь навідний – дуже їм уже кортіло хоч на стоянці зупинити цю дорогу життя. Здетонував боєкомплект, забравши у вирій «Діда» – той вибирав останні пакунки з консервами та спецзамовленням «кіборгів» – свіжоспеченими буханцями хліба «Український». Кілька днів найдорожчий плід людської праці лежав, наче поминав побратима.

А водій залишився, немов на ротацію. Може до наступного конвою, може і довше – хто тоді знав?..

І ось лежать вони зараз, такі різні й такі однакові «Фонтанка» і «Доцент» на холодній склопластиковій панелі зі стіни колись основної диспетчерської. Лежать новітньою китаїською заледве вкриті – стрічкою з синьо-жовтого символу нескореності. Лежать, як і належить воїнам – із зброєю власною, уже рідною, що чомусь утомилася їх захищати. Лежать поріднені своєю кров'ю на своїй землі. Хоч скупі, та сповнені молитовної твердості погляди-вислови побратимів «Прости, брате!» і «Спочивай з миром!» чекають на «пімсту смерти великих лицарів», а душі – чекають на вже останній конвой до рідних Одеси та Братського району Миколаївщини, до гарячих сліз їм знаних і незнаних ярославен...

Х

– Здоров! Як справи?

Телефони¹

Сашка вдалося віднайти:

Шість сім сто двадцять тридцять п'ять
два три,

А також лайф ще запиши...

Я сподіваюсь –

Привіт (пуйлу) передаси!

Пік-пik-пik-пik...

– Ну що, накриє

Артуха² «братію» Москви?

– Роботу хлопці добре знають –

Доставлять «вату» в тартари.

...Ну ось і залп...

– Дай коректуру!

– Приціл плюс два лівіше п'ять.

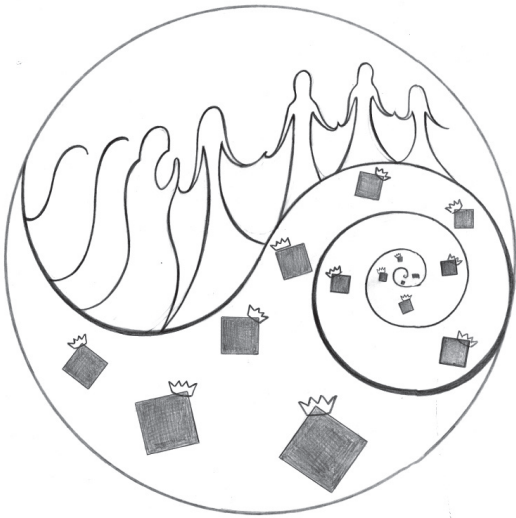
Репост у лайках

Про знищення тербанд.

---

¹ Довгий час у підрозділах сил АТО використовувалися засоби зв'язку без функції шифрування радіообміну, що в умовах гарантованого перехоплення розмов противником вимагало від абонентів вдаватися до кодів: для цілевказівок артилерії, що вела вогонь без прямої видимості цілі, необхідні спеціальні координати – X та Y (у системі прямокутних координат). Зрозуміло, що у відкритий радіоэфір передавати координати, називаючи їх, не лише безглуздо, а й небезпечно для життя, тож деякий час за «X» були, наприклад, номер «знайомого» в мережі «Київстар», а за «Y» – Life.

² Артилерія (жаргонне).

XII

ЦЕЙ СВІТ - ЛИШЕ ВІЙНИ АНТРАКТ,
А ЛЮД - СОЛДАТИ НА ПРИВАЛІ.
РОЗСУНЬМО ЗАВТРАШНІЇ ДАЛІ -
ДО БОЮ КЛИЧЕ МАРШУ ТАКТ
ПОЛКИ - ВПЕРЕД ВЕДЕ СПАРТАК -
НА СВІТ ЧУЖИЙ ПОВСТАЛІ...
ЦЕЙ СВІТ - ЛИШЕ ВІЙНИ АНТРАКТ,
А ЛЮД - СОЛДАТИ НА ПРИВАЛІ.
В БОЯХ КАРБУЄТЬСЯ ВІДТАК
ЧИН ДЕКАЛОГУ НА СКРИЖАЛЯХ.
НЕ ТРЕБА СЛІВ, НЕ ТРЕБА ЖАЛЮ
ДО ТИХ СОЛДАТ, ЩО ЧУЮТЬ ТАКТ!
ЦЕЙ СВІТ - ЛИШЕ ВІЙНИ АНТРАКТ...

16.11.2014

Післяслово: такий схожий інший аеропорт

Кінець серпня...

Помалу закрадається світанок, сон уже звично збуджено-чутливий: чути поодинокі-наростаючий гавкіт собак. Із просто неймовірно важкою нехиттю піднімаю такі ж важкі повіки, зиркаю на годинник і усвідомлюю: почнеться! Наче вслід за думкою з промислових районів триклятого лугандона вилітає два пакети «граду» — одразу хапаюся за таку поріднену канадську рацію-моторолку і тричі вже без світанкової лінії кричу: «Гради!». В ці миті, поки ще повний сну табір уже несеться до сховків, я і мій солдат, кому завдячую своєму порятункові, беремося за роботу: Роман визначає полярні координати району, звідки ті гади стріляють, я ж ці цифри — дальність і кут, перераховую в ікси та ігреки і передаю на вогневу позицію. Вилітає останній снаряд із беемки¹ ворога, а вже гупає наш ріднесенький перший цієї днини гаубичний залп. І це все — за якихось неповні дві хвилини.

І тут артилерійську ідилію перериває жорсткий, але стривожений голос «Сокола»²: «Куди ж ці маскальські сепари стріляють, ти бачив?», на що я стандартно-занудливою інтонацією відповідаю, що вісімдесят «карандашів» упало на «Гніздо»³ — «Гніздо» луганди чи лугандона, кому як настрій на-

---

¹ БМ-21 (реактивна система залпового вогню «Град»).

² Позивний командира бригади.

³ Позивний Луганського аеропорту.

шіптує, «Гніздо»-пекло посеред степу і проклятущих териконів. Три дороги. І два терикони. Одну дорогу контролюємо ми, все інше — «народне ополчення». Ми їх атаки рахували не по днях, а по «часах», щодень — два, три, а то й більше боїв.

Аеропорт з березня охороняли десантники з міста Лева⁴. Не називали їх «кіборгами», не приїздили до них волонтери та журналісти — доїхати до них було вкрай небезпечно. Проте «Гніздо» належало лише їм! І нікому більше! Про них відали тільки у військовому колі, та й самі десантники не відрізнялися комунікабельністю, а зрештою про що їх питати? Все і так було ясно. Саме там перебував ще з ранньої весни мій побратим старший сержант розвідувальної роти Іван Кобко, в якого я і допитувався про типові пекельні будні.

На початках все було просто — звичайнісінька банальна охорона... До часу першого «гумканвою» — після цієї «людяної» місії «братів» із півночі злітна смуга засіялася снарядами від «Граду», злетіли в повітря сховища з авіаційним паливом, а термінал перетворився на скелет, на трьох металевих балках якого, всупереч усім проявам люті «вежливих челоуеков» майоріли українські стяги.

Цілий серпень жило «Гніздо» таким життям: тішилися, що одного дня вдало попрацювали снайпери, а іншого — на висоті виявився танкіст, який підпалив чотири Т-72. А що за радість була, коли

---

⁴ До оголошення Указу Президента України стосовно заходів мобілізації — 80-та окрема аеромобільна бригада.

відрапортували, що зеніткою таки збили безпілотник!

Проте сталося. Настала та днина, коли російських танків на поле бою вивели з «воєнторгу» надто багато для групи, що обороняла аеропорт — десантники викликали вогонь артилерії на себе: чимало героїв було поранено, та ще більше потрапили до полону. Серед них виявився й Іван — у бою втратив притомність, а коли оклигав — зв'язаний по руках і ногах.

Із полону розвідник Кобко повернувся лише кілька тижнів назад, але це вже інша історія...

Героям слава!

*Старший лейтенант Володимир Гера,
командир розвідувального взводу
розвідувальної роти штабного
батальйону Яворівської бригади*

25.11.2014 р.,

Київ, палата №11 медичної клініки «Оберіг»

Слава Україні!

Володимир Тимчук

Офіцер Збройних Сил України, підполковник, науково-педагогічний працівник Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Автор книг: «Весняні коловороти», «Словодієм», «Гуцульське повстання», упорядник видання «20 років Львівській обласній організації Співки офіцерів України» та інших.

Відзначений I премією конкурсу «Проза про УПА» (2014) від літературної агенції Discursus

---

Володимир Гера

Офіцер Збройних Сил України, старший лейтенант, командир розвідувального взводу у 24-й окремій механізованій бригаді, випускник Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Отримав поранення 2 вересня 2014 р. у н.п. Лутугине Луганської області, виконуючи завдання із коректування артилерійського вогню.

Літературно-художнє видання

Володимир Тимчук

Донецький аеропорт

*Ідея Олега Фешовця
Люстрації Софії Солтівської
Літературний редактор
Ярина-Марія Тягнибок
Дизайн Дарини Хмельницької
Задум обкладинки
Володимира Тимчука*

Використано:

- роботу © Іванки Крип'якевич-Димид «Армія світла» (2014) у світліні © Йосипа Марухняка
- фрагмент знімка з супутника Pleiades (70 см/піксель) за 09.11.2014 на район Донецького аеропорту © ТОВ «Компанія ТВІС» (Київ) © Концерн AIRBUS (м. Тулуза, Франція)
- (2nd) Lightning strikes St Peter's Basilica at the Vatican (2013) © Filippo Monteforte / AFP
- фрагменти робіт © Sergei Loiko з альбому КИБОРГИ CYBORGS (2014)

На оприлюднення мистецьких творів і світлин отримані дозволи їх авторів (правовласників)

«1/2 коштів від реалізації спрямовуються для лікування офіцера Володимира Гери»

Формат 84x90 /32. Ум. друк. арк. 1,75.
Наклад 500 прим.

ТзОВ «Західно-український
консалтинг центр»
вул. Вітовського, 25/10, м. Львів, 79011
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 408 від 09.04.2001 р.

Дороги і в
вже століттях на С
Леонід Тишченко (1900)

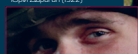
— Сину, вберожи і закри
Святослав Вакарчук (1985)

— Ніч мало не з усіма
зоряни стала у твоєї Охоч
Ігор Калінетс

І руки лицарів в страшній
задумі гнів
Повол опускаються на не
Мені
Юрій Даряган (1922)

І більше мовить кожн
мить
Ніж можна в вимовлять
глаголом
Олександра Стефанович (1948)

Душа у тебе
має бути крихіткою
Ліна Костівко (1975)

Нескореність — граніт
прославлених часот
Петро Дужка

А треба не спати —
ми будем не спати
Лесья Петрусівська (1920)

За шуми океанів
несила очі
Василь Стус (1958)

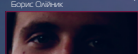
І в оці кожного горить
любви жар
Іван Прок

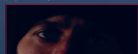
Воскресе день життя і
весен незордик
Максим Рильський (1941)

Ми тут жили ще до часів
потопу
Борис Сахно

Потрібно жити за
двадцятьох, що не дійшли
Гришко Хубов

Аміазем слави
не зльотити
Ігор Качуровський (2002)

Нестимеш гордо світа
арі

Іван Сатличний

